

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

ЕХО ОТ

КОНЦЕРТНАТА ЗАЛА

Малкото българско „чудо“ Стойка Миланова

По време на втория концерт през почивката всички из кулоарите говореха за Стойка Миланова. Навсякъде се чуваха епитети, които само развълнуван и възхитен човек може да намери. Разбира се, всеки реагираше по своему, ала имаше нещо общо, което всички изпитваха. Радост от живата среща с това българско „чудо“. „Това е великолепно, че България има Стойка Миланова“; „Едно национално богатство, с каквото малко народи в света могат да се похвалят“; „Още малка, а каква зрелост в изку-

ството“; „Каква тънка чувствителност и колко темперамент“; „Дялата сякаш е изтъкана от музика“... Чо век едва ли може да запомни и да обобщи всички отзиви. Но непременно ще почувствува искрената радост на хората, обича им към тази колкото малка на години, толкова голяма в изкуството българка.

Родители говореха на дъщеря си — очевидно ученица в Музикалната гимназия или в някоя от музикалните школи в града ни:

— Видя ли Марнана, кога то човек се отнася сериозно

към изкуството, какви върхове може да достигне — с лек укор каза майката.

— Запомни — допълни бащата, — че в изкуството граници няма.

Подобни разговори може да се чуят и сред ученици от Музикалната гимназия, които несъмнено извънлюха за себе си твърде ценни поуки тази вечер. И нека вярваме, че примерът със Стойка Миланова ще ги стимулира да утroat усилията си.

* * *

Група млади хора разговаряха пак на същата тема, ала от друг аспект. Един от младежите каза:

— Прочетох във вестника, че два концерта на Прекофиев в нейно изпълнение, издадени в грамофонни записи от „Балкантон“, са от личени с Голямата награда на Френската академия, и ги потърсих, за да си ги купя. За съжаление обаче не ги намерих по магазините, които търгуват с грамофонни плочи.

— Не, аз не мога да си обясня защо поне по време на Мартенските музикални дни не се доставят в по-голям избор плочи със симфонична музика. Завчера обиколих всички магазини, но не намерих почти нищо от онова, което предстои да се изпълни на фестивала. Една от продавачките безпо-

(Следва на стр. 3)

ЕХО ОТ КОНЦЕРТНАТА ЗАЛА

(Продължение от стр. 2)

мощно сви рамене, защото и в склада нямало. А колко е хубаво, когато човек предварително се запознае от грамофонен запис с произведението, което предстои да

чуе в живо изпълнение.

За сметка на това рафтовете са пълни с грамофонни записи на естрадна музика — от какви ли не автори, с какви ли не изпълнители. Канят ни да се учим да слу

шаме и да разбираме симфоничната музика. А как да стане това, когато дори не можем да си помогнем с грамофонни записи?

Коментарите са излишни.

П. НЕДЕЛЧЕВ